

Sygn. akt III CSK 189/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa L. O.-B.
przeciwko A. K. i D. O.-K.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 1800 zł (tysiąc
osiemset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 października 2013 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 stycznia 2013 r. Wskazała, że zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania związana jest z oczywistą wadliwością dokonanej przez Sądy obu instancji wykładni art. 898 § 1 k.c., sprowadzającej się do przyjęcia zbyt rygorystycznych przesłanek stanu rażącej niewdzięczności. Ponadto, według skarżącej, konieczna jest wykładnia powołanego przepisu ze względu na pojawiające się w orzecznictwie zróżnicowanie w ujmowaniu i rozumieniu przesłanek wystąpienia stanu rażącej niewdzięczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżąca wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to powinna wykazać jakie poważne wątpliwości prawne budzi wykładnia powołanych przepisów. Skarżąca nie przedstawiła jednak żadnego orzeczenia ani możliwych interpretacji, ani rozbieżnych ocen judykatury, a jedynie swą wątpliwość co do prawidłowości zastosowania przez Sąd drugiej instancji powołanego w skardze przepisu. Wskazywana przez skarżącą „konieczność dokonania wykładni” art. 898 k.c. nie została zatem wykazana.

Nie zachodzie także oczywista zasadność skargi, zwłaszcza że art. 898 k.c. był w orzecznictwie wielokrotnie wykładany (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1997 r., I CKN 190/97, niepubl., z dnia 25 maja 1998 r., I CKN 699/97, niepubl., z dnia 6 grudnia 2012 r., IV CSK 172/12, niepubl.) i jego rozumienie nie budzi wątpliwości, dokonywanie zaś subsumpcji należy do sądów

meriti. Sama ewentualna wadliwość wykładni nie stanowi przyczyny kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

[aw]